

РЕШЕНИЕ

№ 7955

гр. София, 31.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 03.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **10243** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.68 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.)

Образувано е по подадена жалба на Председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, като административен орган и като представляващ агенцията, срещу Решение № 540 / 24.09.2020 г. на Петчленен разширен заседателен състав към Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, постановено по преписка № 88 / 2019 г. с което установява, че с издаването на Заповед № РД-10- 396 / 16.10.2018 г. Председателят на ДА“Д.“ е осъществил пряка дискриминация по защитените съгласно чл. 4. ал. 1 от ЗЗДискр. признаци „лично положение“ и „възраст“, както и нарушение на чл.14 от ЗЗДискр. спрямо Т. С. К. и на основание чл.47, т.4 от ЗЗДискр. дава задължително предписание на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, представлявана от Председателя, да изплати в пълен размер допълнителното възнаграждение за постигнати резултати за отработеното тримесечие юли – септември 2018 г. на Т. С. К..

В жалбата Председателят на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, като административен орган и като представляващ агенцията, чрез юрк. Г., се твърди, че решението на Комисия за защита от дискриминация е незаконосъобразно. Смята, че не е налице дискриминационен признак, нито е налице нарушение на чл.14 от ЗЗДискр., както и, че решението е в

противоречие с разпоредбата на чл.67 от Закона за държавния служител. Сочи, че нормите, уреждащи изплащането на допълнително възнаграждение за постигнати резултати не вменят задължение за органа по назначаване за изплаща такова на всеки служител и това възнаграждение няма задължителен и постоянен характер. Иска отмяна на акта. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на заинтересованата страна и иска намаляване.

Ответникът по делото – Комисия за защита от дискриминация, редовно и своевременно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна Т. С. К., чрез адв. Л., намира жалбата за неоснователна, а решението на КЗД – за правилно и законосъобразно. Моли за решение в този смисъл, както и за присъждане на разноски по списък, който представя.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал.1, във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в срока по чл. 149 от АПК, вр. с чл. 68, ал. 1 ЗЗДискр., от легитимирано лице, адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65, т. 5 във връзка с чл. 48, ал. 3 във връзка с § 1, т. 11 от ДР от ЗЗДискр, доколкото в случаите на дискриминация на основата на повече от един от признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр, компетентен да се произнесе е разширен състав от петима членове.

Решението е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му съгласно разпоредбите на чл. 65 и чл. 66 от ЗЗДискр. и в него ясно и мотивирано е обективизирана волята на издателя му.

При горното, не са налице основания за отмяна или обявяване на нищожност на решението на основание чл. 146, т.1 или т. 2 от АПК.

По отношение на наличието на съществени процесуални нарушения, налагащи отмяната му по чл.146, т.3 от АПК, съдът установява следното:

В изпълнение на чл. 55 от ЗЗДискр., КЗДискр. е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изискала и приложила по преписката становищата на участниците в производството. Видно от проведеното проучване, органът е извършил пълно, обективно всестранно изясняване на релевантните за случая факти, при съблюдаване на формулираното в чл. 9 от ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест, в производството за защита от дискриминация. Съгласно чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се запознаят със събраните писмени доказателства и да изразят своето становище. Съобразно чл. 60-63 от ЗЗДискр. е насрочено и проведено заседание, за което своевременно са призовавани страните, приети са и са изслушвани техните становища и са събрани поисканите от тях доказателства. Комисията се е произнесла по допустима жалба, с оглед сезирането на административния орган, в срока по чл. 52, ал. 1 ЗЗДискр. Не са били налице отрицателни процесуални предпоставки,

възпрепятстващи образуването на производството и разглеждането на жалбата по същество.

Предвид горното, при постановяването на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяната му на основание чл.146, т.3 от АПК.

Съдът приема, че процесното решение е съответно и на приложимите материалноправни норми и на целта на закона, формулирана в чл.2 ЗЗДискр. - осигуряване на всяко лице на право на равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу всички форми на дискриминация.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма „пряка дискриминация“ е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, от колкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

По аргумент от разпоредбата на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. "неблагоприятно третиране" е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси.

Съгласно разпоредбата на чл.14 от ЗЗДискр., работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд, като това се прилага за всички възнаграждения, плащани пряко или непряко, в брой или в натура, независимо от срока на трудовия договор и продължителността на работното време. Критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение са еднакви за всички работници и служители и се определят с колективните трудови договори или с вътрешните правила за работната заплата, или с нормативно установените условия и ред за оценяване на служителите в държавната администрация без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1.

По делото не е спорно, че Т. С. К. е изпълнявал длъжността началник на отдел „Управление на складовите бази и контрол върху резерватите и запасите към ТД „Държавен резерв“ – П., като поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и с изтичане на едномесечния срок на отправено предизвестие, служебното му правоотношение е било прекратено със Заповед № ЧР-30-1-46 / 26.09.2018 г. на Председателя на ДА „Държавен резерв и военновременни запаси“, считано от 04.10.2018 г. на основание чл. 106, ал. 1, във вр. с чл. 108 от ЗДСл. Правното основание за прекратяването е чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСЛ - поради придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст едностранно от органа по назначаването.

Не е спорно и, че след прекратяване на служебното му правоотношение е изплатено ДМС за изтеклото тримесечие юли - септември 2018 г. по Заповед № РД-10-396 / 16.10.2018 г. на Председателя на ДА „Д.“ на всички служители в администрацията, с изключение на тези, които са с прекратени правоотношения преди датата на нейното издаване и на тези, които имат наложено дисциплинарно наказание, което не е

заличено към датата на издаване на заповедта.

Не е спорно и че служителят, макар и към датата на издаване на заповедта за изплащане на ДМС да не е служител на агенцията, е бил такъв и е отработил процесния период - изтеклото тримесечие юли - септември 2018 г.

Представени са Приложения от № 1 до № 8 към посочената заповед, от които е видно /макар същите да са със заличен размер на полученото ДМС за тримесечието/, че на всички служители на ДА Д. е изплатено ДМС без посочените от ответника четирима души в отделна негова молба, налична по преписката. Представено е и поименно щатно разписание на ДА Д., при сравнение с което на представените приложения може да се установи, че критерият на ответника е бил единствено дали служителите са „били напуснали към момента на издаване на заповедта и изплащане на ДМС.

Критерият на ответника за изплащане на ДМС за тримесечието 01.07.2018 - 01.10.2018г. е изключващ - получават ДМС всички служители с изключение на „напусналите и тези с незаличено дисциплинарно наказание“.

ДА „Д.“ има приети Вътрешни правила за заплатите, утвърдени със Заповед РД-10-224/30.07.2012г., изм. на 11.10.2012г. и приложими спрямо жалбоподателя, съгласно които е утвърдена сложна процедура по определяне на лицата, които да получават ДМС и в какъв размер. В настоящия случай обаче е видно, че сложната процедура - индивидуална оценка на всеки отделен служител - относно лицата, които имат право на ДМС не е спазена, а е взето решение ДМС да получат всички служители, с изключение на горепосочените.

Нормата на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. регламентира основен принцип на антидискриминационното право в областта на труда, като задължава работодателя да осигури равно възнаграждение за еднакъв и равностоен труд. Под еднакъв труд следва да се разбира този, полаган от различни лица, но с една и съща по качество работна сила (квалификация, умения, сръчност и др.), а равностоен труд е този, който е полаган от различни лица, които имат различна по характеристика и квалификация работа, но трудът им има равна ценност и полезност. Нормата е императивна и двете изисквания (еднакъв и равностоен труд) са регламентирани при условието на кумулативност. При преценка за наличието на предпоставките на чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. следва да се вземе предвид дали работниците полагат сравним труд, т. е. сравним на практика, независимо дали има формално тъждество на длъжностите, като при установяване дали е налице същият или сравним труд са релевантни за фактическото естество на работата, необходимите умения и др.

В настоящия случай е видно от представените от ответника писмени доказателства, че ДМС е изплатено на всички служители на длъжност „началник сектор“, които изпълняват една и съща трудова функция. Нещо повече, ответникът не твърди, че те изпълняват различни функции, а че критерият му е дали е напуснал служителят към момента на издаване на заповедта или не.

Съгласно чл. 67, ал. 1, ал. 7, т. 5 и ал. 8 от ЗДСл - брутната заплата се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения, а допълнителни възнаграждения са и допълнително възнаграждение за постигнати резултати. Допълнителното възнаграждение по ал. 7, т. 5 се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, като се изплаща четири пъти годишно - през месец април, юли и октомври за текущата година и през месец януари - за предходната година, въз основа на оценка по ред. Дължимото ДМС за изтеклото и отработено от него тримесечие следва да му бъде изплатено в размер, равен на размера на изплатеното ДМС на всички началници

на сектори в Агенцията.

Налице е пряка дискриминация именно по признак "лично положение" и „възраст“ по смисъла на чл. 4, ал.2 от ЗЗДискр. спрямо К. от страна на ДА „Държавен резерв и военновременни запаси“, в качеството му на работодател, с което е нарушен чл. 14, ал.1 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 4. ал. 2 от закона с оглед проявеното спрямо него по-неблагоприятно и неравностойно третиране, като не му е заплатено допълнително възнаграждение за отработен от него период - тримесечие преди прекратяване на трудовото му правоотношение, само на въз основата на това, че същият е напуснал поради придобиване на право на пенсия.

Дискриминационният признак се изразява в различно третиране на служител с прекратено трудово правоотношение в сравнение с такъв с непрекътено правоотношение, при условие, че заплащането на ДМС е свързано единствено и само с реално отработено време при работодателя, което е еднакво и за служителите с непрекътени трудови правоотношения, и от за период, в който същият е бил във служебно правоотношение с органа по назначаването.

Нещо повече, прекратяването на служебното правоотношение не е настъпило по инициатива на К., а поради отправено до него предизвестие на основание чл. 106, ал.1, вр. е чл. 108 от ЗДСл поради придобито и упражнено от него право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Съгласно Заповед № ЧР-30-1-46 / 26.09.2018 г. на Председателя на ДА „Държавен резерв и военновременни запаси“ правоотношението на служителя се прекратява, считано от 04.10.2018 г., т.е. след периода, за който се изплаща ДМС.

Заповед № РД-10-396 / 16.10.2018 г. на Председателя на ДА „Д.“, с която на всички служители в администрацията, с изключение на тези, които са с прекратени правоотношения преди датата на нейното издаване и на тези, които имат наложено дисциплинарно наказание, което не е заличено към датата на издаване на заповедта е изплатено ДМС за изминал период юли – септември 2018 г. изглежда целенасочено издадена след заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на К..

Няма пречка същият да бъде включен в заповедта, след като става въпрос за изработен от него период, в който е имал валидно служебно правоотношение, предвид което и правилно е дадено задължителното предписание по чл.47, т.4 от ЗЗДискр. на административния орган в тази насока.

При изложените съображения, жалбата, като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на заинтересованата страна е поискал разноски, такива му се дължат в размер на 500 лв. адвокатски хонорар, като съдът не споделя становището за прекомерност на същия.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 35 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси" срещу Решение № 540 / 24.09.2020 г. на Петчленен разширен заседателен състав към Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси" да заплати на Т. С. К. сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпати на страните.

СЪДИЯ: